

PAUL FERRINI

Când iubirea vine ca un dar

*Întâlnirea cu sufletul pereche
în această viață*

Traducere din limba engleză
de Alexandru Buican

Editura For You
București

Furtuna

Ploaia pătrunde în inimă și în pământ ca o prezență ce te trezește la viață. Lacul din spatele casei este bătut de milioane de stropi, pe măsură ce văzduhul se coboară într-o cascadă de nori negri, iar vântul duce apele agitate ale lacului dintr-o parte în alta.

Mâinile tale au același efect asupra corpului meu. Sunt precum un palmier prins în mijlocul ciclonului, înconjurat de vânt puternic, ce amenință să-l dezrădăcineze și să-l sfârșească.

Niciun bărbat și nicio femeie în toate mințile n-ar vrea să fie pătrunși în felul acesta. Vântul și ploaia îi țin pe toți ostatici. Până și rațele din iaz s-au strâns laolaltă în mijlocul iureșului, ridicându-se pentru a simți vântul, în timp ce bat din aripi și revin în apele tulburi.

Nu trebuie să fii o fiară înaripată ca să fii invadat. Toate lucrurile vii sunt pătrunse de furtună și îi poartă energia. Tu și cu mine suntem doar pânțele care

așteaptă să fie umplute cu frunze căzute, crengi și coji, pe măsură ce copacii se scutură în jurul nostru.

Noaptea trecută, pe plajă, eram la fel înfometăți unul după celălalt, rătăcind în jur ca doi cățeluși flămânzi prin nisip. Cu toate acestea, există ceva complet impersonal în asta. Furtuna vine și trece prin inimile noastre, prin mâinile noastre, apucând orice parte a corpului la îndemână și apoi eliberând-o, precum spuma valurilor care se sparg pe plajă și se retrag la reflux.

Fără prezența naturii nu am avea nicio cale de a înțelege acest du-te-vino sau mișcarea ochiului ori a mâinii peste aceste plaje și pajiști ale inimilor noastre. Fiecare celulă din corp trăiește și se mișcă într-o mudră sau într-un dans spontan, iar noi suntem ca doi războinici de pe plajă care își agită bețele de lumină albastră sub norii negri și nisipurile argintii.

Păsările ne zboară din inimă și ne dorm la picioare. Suntem parte a lumii agitate, minioni extatici dincolo de obișnuita vedere. Săruturile noastre nu sunt săruturi, ci armate invadatoare în nopți, ce populează pământul și dispar la prima rază de lumină.

Nu ești femeie, așa cum nici eu nu sunt bărbat, ci suntem un alt lucru care se folosește de brațele, picioarele și trunchiurile noastre pentru a-și face dansul provocator, ordonând ploii și vântului să vină pe plajă. Obișnuiam să cred că sufletele pereche au un alt fel de dans, dar m-am înșelat complet.

Acest dans este dincolo de tine sau de mine. Are loc în sângele nostru și își conduce energia prin oasele noastre. Nu are nimic de-a face cu corpul tău sau cu al meu. Nu suntem decât gazde temporare.

Energia nu ne-a cerut permisiunea de a se întrupa în noi. Și nu ne cere permisiunea pentru a pleca.

Nu avem niciun cuvânt de spus, nici nu putem protesta împotriva încălcării limitelor noastre. Atunci când vine vântul, nu există corp care să nu devină vânt, iar când apele se ridică, nu există mână sau braț care să nu se miște ca o aripă prin apele furioase.

Nimeni nu ne-a pregătit pentru așa ceva.

La nunta vântului și a valurilor, stelele se agită în ceruri, iar inimile sunt zdrobite într-un ritual misterios pe care numai trupurile noastre îl pot înțelege. Corpul este doar o eșarfă care suflă în vânt și, în cele din urmă, devine liber, lăsându-ne goi precum Noe după prima furtună, ce a venit cutremurând pământul cu tunete în cer și explozii de lumină peste apele învolburate.

În lumea extatică, corpul este prețul pe care îl plătești. Este răvășit și învârtit pe un singur picior, înrădăcinat într-un centru ascuns al furtunii, condus ca o pânză într-un vânt circular, de jur împrejur, cu brațele și picioarele tremurânde.

Rumi știa toate acestea, dar nu ne-a spus. Dacă am fi știut că vom fi molestați, violați, pătrunși de o forță mai mare decât orice întâlneră până atunci, probabil că nu am ales să venim pe această plajă. Dacă aș fi știut, nici măcar puterea ochilor tăi nu ar fi fost suficientă pentru a mă atrage aici. M-aș fi ținut înapoi. Aș fi lăsat plaja în seama vântului, ploii și norilor negri și zgomotoși.

Când energia pământului întâlnește energia cerului, oglinda de pe suprafața lacului încetează să mai

fie goală. Este umplută de zei supărați, care fac plecăciuni și se unesc într-un dans ceremonial ciudat.

Ferește-te de toți cei care îți cheamă sufletul pereche. Acest suflet pereche nu este cel blând pe care îl aștepti. El este Shiva și Ea este Shakti, întruparea furtunii.

Nu vei supraviețui nopții în care sosește sufletul pereche. Îți va fi smuls ceva ce-ai păstrat de-a lungul întregii vieți.

Iar zeii vor dansa pe corpul tău sfâșiat. Căci ei știu că-n cele din urmă ai fost umilit și învins.

Focul zeilor

*Azi sunt în flăcări
precum un foc purtat de vânt,
trecând de la un copac la altul,
devastând vârful muntelui.*

*Focul nu poate fi îngrădit.
Continuă să ardă cât suflă vântul.
Dacă te apropii prea mult,
și tu vei fi cuprins de flăcări.*

*Ești sigur că ești pregătit să arzi
pentru tot restul vieții?*

Nu prea am de ales.

*De îndată ce fulgerul lovește,
lemnul din apropiere se aprinde
ca și cum un vânt dintr-o altă viață
se ridică să mă întâlnească.*

*Oamenii se opresc și mă întrebă
„Ești bine? E totul în regulă?”
Și ce pot să spun?
Cum poate cineva să continue ca de obicei?*

*Când ochii ni se întâlnesc, lacrimile noastre curg,
deversând în flăcări,
și totuși focul continuă să ardă,
șuierând ca un șarpe pe cale să atace.*

*Știu că zeii râd,
pe măsură ce inima își face dansul epileptic,
tremurând, convulsiv, până când sunt forțat
să cad la pământ.*

*Ei simt o plăcere ciudată
pentru că îmi pierd decența și controlul.
„În sfârșit te avem
unde vrem noi“, îmi spun.*

*La fel ca Prometeu,
învăț să ard fără să mă consum,
să sar prin aer
fără să mă mișc.*

*Să fie aceasta recompensa sau prețul
cunoștinței? Poate că amândouă.
Iar acum și tu trebuie să plătești prețul.*

*Zeus și-a trimis pumnalul de lumină
la baza coloanei tale vertebrale,
aprinzând lemnul plutitor
aruncat departe pe plajă.*

Acum nu mai sunt singurul care arde.

Când iubirea vine ca un dar

*Trebuie să suportăm voința divină
dacă am deveni una cu ea.*

*Este dureros, totuși extatic.
Și nu e nicio scăpare din această îmbrățișare.
Suntem îmbinați împreună
ca ramurile din copacul vieții.
În aerul sărat, limbile de foc
ling fiecare mușchi încordat al trupurilor noastre,
până când ne vom pierde cunoștința.*

*Cu viața atârnând acum doar de-un fir
Am auzit vuietul slab al flăcărilor
Știind că suntem prea departe
Ca să fim salvați de mare.*

